

λογικά της ποῦ τάχε χάσει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια της, εἶδε πῶς βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ γυναῖκες ποῦ δὲν ἐπερίμενε.

—Θεέ μου, τί ἀτιμία!

.....

Σιμὰ στὸ κρεβάτι της στὸ τραπεζάκι ἐπάνω εὗρῆκε ἡ δύστυχη τὸ πιστοποιητικὸ τῆς ἀτιμίας της ἐπιθεωρημένο καὶ σφραγισμένο ἀπὸ τὴν ἀστυνομία! ᾿φρόντισαν νὰ τῆς τὸ δώσουν πρὶν νὰ εὐγῆ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, τὸ διάβασε, τὸ ξαναδιάβασε τρέμοντας καὶ μιὰ φωνὴ σὰν οὔρλιασμα εὐγῆκε κομματιασμένη ἀπὸ τὰ βάρη τῆς ψυχῆς της.

—Μάνα μου! Θεέ μου! καὶ ἔπεσε λιπόθυμη.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγαις μέραις, ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τὴν ἔφεραν στὸ φρενοκομεῖο.

Τρελάθη ἡ δύστυχη!

Καὶ ὁ Ἄλέκος;—Εἶναι πρᾶγμα παράδοξο, ζῆ εὐτυχισμένος στὴν Ἀθήνα!

Ζάκυνθος

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΜΟΥ

Τυχαίως ἐγνωρίσθημεν
Μοιραίως ἠγαπήθημεν
Βραδέως ἐχωρίσθημεν
Ταχὺ ἐλθομονήθημεν.

Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
